

Hensyn til de almindelige Kontorudgifter og navnlig ogsaa med Hensyn til, hvorvidt der behøves een eller to Fuldmægtige etc., saa vil det fremdeles gjælde med Hensyn til de øvrige Forhold, hvorom der forøvrigt kan være Tale. Jeg skal ikke fortabe mig i de enkelte Afdelinger deraf, det er en af de Ting, som man under en almindelig Diskussion helst maa lade fare, men jeg skal kun eksempelvis anføre Udgifterne til Husleie i Anledning af Kontorhold; men jeg angiver det kun, jeg gaar ikke nærmere ind paa det. Det Samme kan gjælde med Hensyn til Rejseomkostninger. Ofte har det været Tilfældet, at der er krævet store Beløb til Rejseudgifter, som Embedet har medført; men derom holder jeg mig ogsaa overbeviset, at der har været mange Tilfælde, hvor Folkethinget, og ogsaa Landstinget ved at gaa ind paa Forandringer i saa Henseende netop har betraadt den Vej, som har været den rette, hvilket ogsaa har medført, at der iagttages noget mere Sparommelighed. I det Hele maa man jo netop ogsaa holde fast ved, at det, som det kommer an paa, er i det Hele at faae den Indskuffelse gjort gjældende, at der saa vidt muligt skal økonomiseres, og det er dette, som jeg tror, at Folkethinget — som ogsaa Landstinget ved i en Række af Aar at afgjøre dette Forhold omtrent paa samme Maade som Folkethinget — har gjort. Jeg siger: i en lang Række af Aar; thi jeg vil netop bede de ærede Medlemmer være opmærksomme paa, at det, man har indført i det Lovforslag, som i sidste ordentlige Samling blev oversendt til Landstinget, ikke er noget Nyt. Saaledes som man har forholdt sig med Hensyn til dette, har man forholdt sig siden Begyndelsen af Aaret 1862, da de første Love udkom i Genhold til Loven af 19de Februar 1861 om fast Løn for de juridiske Embedsmænd. Siden den Tid har man stadig fulgt den Vej, der nu af Enkelte er bleven angivet som Noget, der maatte anses for at være i høj Grad ubilligt og uhenigtsmæssigt, og jeg vil sige til, at, hvis ærede Medlemmer tage Hensyn til, hvorledes Forholdet har dannet sig mellem de vedkommende Justitsministre og Rigsdagen netop med Hensyn til alle disse Udgifter, saa ville de se, at den Maade, hvorpaa dette skete, har været den, at Rigsdagen og Ministrene efterhaanden have nærmet sig til hinanden, saa at vi i de sidste Aar ere komne til det Resultat, som ikke har funnet Andet end være paafaldende, det nemlig, at man dog paa saa Undtagelser nær i det Hele har stemt overens med hinanden. Der er imidlertid et Punkt i Kontorholdslovene, som nu kommer til

at spille en Rolle, og som allerede gjorde det i det Forslag, jeg oftere har nævnt, som blev henvist her fra Folkethinget til Landstinget; det er angaaende Portosforholdet. Man har nemlig ment, at, ligesom man i det Hele troede, at man skulde holde sig til de indkomne Beretninger, saaledes skulde det være aldeles rigtigt at fordrø, at en Embedsmand efter Regning skulde have godtgjort, hvad han ansøgte at have udgivet til Porto. Dermed kommer jeg altsaa til at berøre et Punkt, som ganske vist i Enkeltes Dine har fremkaldt stor Forargelse, det er Retsbetjentene i de Beløb, som have været beregnede for Portoudgifter; men jeg tror, at man ved at fremkomme med denne Erindring ikke ganske har holdt sig til de Bestemmelser, som Folkethinget har været nødsaget til at følge med Hensyn til Ordningen af Portoudgifterne. Man har efter min Mening ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til de Bestemmelser, som derom indholdes i Loven af 7de Januar 1871 angaaende Erstatning for Portofrihed. Det hedder nemlig i denne Lovs § 15, at med Hensyn til saadanne Embeder, for hvilke der gives Love angaaende Vederlag for Kontorudgifter, skal der tages Hensyn til det Tab, de lide ved Portofrihedens Ophævelse, under Fastsættelsen af Kontorudgifterne; men nu gad jeg dog vide, naar en Lov bestemmer, at der ved Fastsættelse af Kontorudgifter skal tages særlig Hensyn til det Tab, Embedsmanden har lidt ved at miste Portofriheden, hvor har man saa en Grundvald, hvorpaa man kan staa, naar man siger, at Portofriheden skal medføre, at nu skulle Retsbetjentene have Portoen godtgjort efter Regning. Jeg tror, at dette er soleklart, for mig er det aldeles indlysende; men vil jeg gaa nærmere ind paa dette Punkt, saa vil jeg i alt Fald henvise baade til de foregaaende og efterfølgende Bestemmelser i denne § 15. Thi medens der deri med Hensyn til Retsbetjentene bestemmes, at, hvor der er særlige Kontorholdslove, skal Godtgjørelsen for Porto tages i særlig Betragtning ved Fastsættelsen af Kontorudgifterne, saa vil man finde, at de øvrige Bestemmelser i Paragrafen gaa ud paa, at i nogle Tilfælde skal vedkommende Statsmyndighed have Erstatning for Portofrihedens Ophævelse efter Regning, og i andre Tilfælde skal den have den bestemt ved Finantsloven, altsaa uden Regning. Man kan altsaa ikke komme til et andet Resultat, end at Rigsdagen bør tage Hensyn til Bestemmelserne paa den Maade, at man lader dette Punkt gaa ind under Beregningen af Kontorholdsgodtgjørelsen, saalænge vi have disse Bestemmelser i Loven af 1871, og denne ikke er